

„Hver er þar?“ sagði hún.

„Ég“, svaraði ég að lokum.

Það gekk mikið á. Konan mín kom æpandi fram. Hún horfði á hinn manninn, sem líka var ég, og rak aftur upp óp og kastaði sér í faðm mér. Varir hennar titruðu og hún féll í grát. Hinn „ég“ stóð upp. Hann var náfölnur.

Hann hét Kurose Jiró.

Sekiguchi þagnaði og varð hugsi á svip. Hann hellti hrisgrjóna-brennivini aftur í glasið.

„Annar þú“, sagði ég hlæjandi, „tvívari“.

Hann leit á mig en virtist ekkert taka eftir því sem ég sagði. Hann hélt áfram með söguna alvarlegur í bragði.

Kurose var ekkert nema afsakan-ir. Þegar hann rétti mér nafnspjald sitt, sá ég í hverju misskilningur-inn lá. Ég bjó í íbúð E-305, hann í D-305. Hann hafði farið inn í ranga álmu og upp í íbúðina mína.

Systir mín heitir Kuniko. Hann var verkfræðingur og átti frænku, sem hét Kuniko. Hann hét Jiró að skírnarnafni eins og ég. Hann bjó einn með konu sinni. Samstaðan var algjör.

„Mér þótti hún nokkuð ungleg. Ég er líka búin að vera kvæntur í fjögur ár“, sagði hann um leið og hann fór. Hann sagði þetta eins og því væri ætlað að vera gullhamr-ar, en ég var ekki í skapi til að láta blíðka mig. Mér var efst í huga sú staðreynd, að hvorugt þeirra hafði fekið eftir mistökunum fyrr en ég opnaði dyrnar.

„En ég fór fram í eldhúsið og hann breiddi úr blaðinu eins og þú ert vanur að gera. Það hvarflaði ekki einu sinni að mér að þetta væri einhver annar en þú“.

Ég álasaði henni, og hún leit með athygli út yfir stofunæ.

„Það er ekki aðeins íbúðin. Þau hljóta sjálf að vera alveg eins og við. Þú sást, að hann hélt, að ég væri konan hans. Ég er hrædd við þetta“.

Ég ætlaði að tala, en hætti við það. Það var ekkert að villast á fólki eða íbúð — slíkt var alltaf að koma fyrir. Það, sem olli mér áhyggju, var að Kurose hafði villzt á lifi okkar og sínu.

Konan mín hafði haldið að Kurose væri ég. Voru þær þá svona líkar, heimkomur manna í þessum fjölbýlishúsum. Ég vissi að sjálf-sögðu, að íbúðirnar voru allar eins. En ég spurði sjálfan mig: hefur líf okkar verið stöðlað?

Þú veizt, hvernig það er að búa í fjölbýlishúsi. Öllu er hagað eins hjá öllum. Skilyrðin fyrir að komast inn og þörfin til að fá þar inni — þetta hefur í för með sér að lífskjör allra eru svipuð. Við er-um öll á svipuðum aldri. En mér virtist sem samræmingin væri farin að ná inn fyrir yfirborðið. Hún var komin að sjálfum kjarnanum.

Tökum til dæmis, þegar ég rifst við konuna mína. Vindurinn ber alltaf með sér sams konar rifrildi inn um gluggann frá hinum íbúð-unum. Þetta virðist svo kjánalegt, að við hættum að deila. Það er í

sjálfu sér bara ágætt. En síðan gerir maður sér grein fyrir því að fólkið í hinum íbúðunum rifst á þessum og þessum degi mánaðar-ins klukkan þetta og þetta — og maður er sjálfur engin undan-tekning. Við þetta hverfur, þótt þér þyki það ef til vill undarlega orðað, helgi deilunnar. Deilan verður ekkert annað en reglubundin útrás hugsýki. Taktu vel eftir þessu. Þetta er ekki uppörvandi.

Maður fer á salernið og yfir höfði manns heyrir einhver taka í snúruna og vatnið fer að renna í salernisskálina uppi. Þetta endurtekur sig dag eftir dag. Ég hafði ekki veitt því mjög mikla eftirtekt, en nú var þetta farið að valda mér áhyggju.

Ég var að velta því fyrir mér, hvort sams konar umhverfi og samskonar störf væru farin að búa